

IX Ka 337/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 lipca 2017r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w IX Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO L.Gutkowski (spr)

Sędziowie SO: J.Sobierajski

P.Szadkowski

Protokolant: staż. M.Holc

przy udziale prok. Prok. Rej. w Grudziądzu M.Chodyny

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2017r. sprawy:

K. P., oskarżonego z art.177§1 i 2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 28 lutego 2017r.

sygn. akt II K 410/16,

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) łagodzi orzeczoną w pkt I karę do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art.69§1 i 2 kk oraz art.70§1 kk wykonanie tej ka-ry zawiesza warunkowo na okres 3 (trzech) lat, a na podstawie art.72§1 pkt 4 kk zobowiązuje oskarżonego do wykonywania pracy za-robkowej,

b) w pkt II przyjmuje, iż podstawę orzeczenia stanowi przepis art.42§1 kk,

c) na podstawie art.46§2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz E. K. kwotę 3.000,- (trzy tysiące) zł tytułem nawiązki;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych należnych za drugą instancję i wydatkami poniesionymi w postępowaniu od-woławczym obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 337/17

UZASADNIENIE

K. P. został oskarżony o to, że w dniu 28 września 2015 r. ok. godz. 20:30 w miejscowości S. gm. G. na (...)kilometrze (...) hektometrze autostrady (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc zespołem pojazdów składających się z ciągnika siodłowego marki M. (...) o nr rej. (...) z naczepą marki K. o nr rej. (...) prawym pasem ruchu, z kierunku G. w kierunku T., nie zachował szczególnej ostrożności dojeżdżając do miejsca, w którym na pasie awaryjnym stał pojazd typu laweta marki I. o nr rej. (...) wysyłający żółte sygnały błyskowe, w wyniku czego potracił J. K. pracownika firmy (...), który będąc zaopatrzonym w kamizelkę odblaskową dokonywał czynności związanych z zabezpieczeniem pojazdu B. o nr rej. (...) będącego na lawecie i znajdował się na jezdni w

bezpośredniej bliskości pojazdu pomocy drogowej, w następstwie czego wymieniony J. K. poniósł śmierć na miejscu, **tj. o czyn z art. 177§1 i 2 kk.**

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu, sygn. akt II K 410/16, oskarżonego K. P. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, to jest występku z art. 177§1 i 2 kk z tym ustaleniem, że naruszył w sposób umyślny zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc zespołem pojazdów składających się z ciągnika siodłowego marki M. (...) o nr rej. (...) z naczepą marki K. o nr rej. (...) prawym pasem ruchu, z kierunku G. w kierunku T., nie zachował szczególnej ostrożności dojeżdżając do miejsca, w którym na pasie awaryjnym stał pojazd typu laweta marki I. o nr rej. (...) wysyłający żółte sygnały błyskowe, tj. nie zmniejszył prędkości pojazdu oraz nie zachował należytej odległości od omijanego pojazdu w wyniku czego potrącił J. K. pracownika firmy (...), który będąc zaopatrzonym w kamizelkę odblaskową dokonywał czynności związanych z zabezpieczeniem pojazdu B. o nr rej. (...) będącego na lawecie i znajdował się na jezdni w bezpośredniej bliskości pojazdu pomocy drogowej, w następstwie czego wymieniony J. K. poniósł śmierć na miejscu, i za to na mocy art. 177§2 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. Ponadto na mocy art. 42§2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych do kierowania których wymagane jest prawo jazdy kategorii C na okres 3 (trzech) lat. Orzekając o kosztach, zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty i obciążył go kosztami postępowania w części, to jest w kwocie 5.634,70 zł. (pięć tysięcy sześćset trzydzieści cztery złote 70/100).

Wyrok ten zaskarżyli zarówno oskarżyciel publiczny jak i obrońca oskarżonego.

Oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisu prawa materialnego art. 42§2 kk poprzez jego zastosowanie polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego K. P., w oparciu o ten przepis, środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania których wymagane jest prawo jazdy kategorii C na okres 3 (trzech) lat, podczas gdy środek ten mógł być orzeczony w realiach tej sprawy wyłącznie na podstawie art. 42§1 kk;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, które miały wpływ na treść wydanego orzeczenia w wyniku przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym umyślnie, a w konsekwencji czyn oskarżonego z art. 177§1 i 2 kk został popełniony umyślnie, podczas gdy określony w art. 177§2 kk typ przestępstwa, tak jak czyn z art. 177§1 kk, jest przestępstwem nieumyślnym, gdyż z treści art. 177§1 kk – do którego znamion art. 177§2 kk się odwołuje – wynika, że naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może nastąpić umyślnie lub nieumyślnie, natomiast następstwa czynu stanowiące jego ustawowe znamię i decydujące o zaistnieniu przestępstwa są objęte nieumyślnością;
3. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz rażącej niewspółmierności orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do kierowania których wymagane jest prawo jazdy kategorii C na okres 3 (trzech) lat, będącej wynikiem uznania, że oskarżony popełnił umyślny występku z art. 177§1 i 2 kk, niedostatecznego uwzględnienia okoliczności łagodzących w postaci uprzedniej niekaralności oskarżonego, sposobu zachowania sprawcy po zdarzeniu, okazanej skruchy i faktu przeproszenia pokrzywdzonej oraz zadeklarowania udzielenia jej pomocy, przy równoczesnym nadaniu nadmiernego znaczenia czynnikom obciążającym związanym z osobą oskarżonego, w postaci jego jedнокrotnego ukarania za popełnienie wykroczenia w ruchu drogowym polegające na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości oraz uznania, że prowadzenie przez oskarżonego pojazdów mechanicznych, do kierowania których wymagane jest prawo jazdy kategorii C, zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, w konsekwencji czego wymierzono karę i środek karny rażąco surowe, przekraczające stopień winy oskarżonego, nie spełniające celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego, ani też potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa;
4. niesłuszne niezastosowanie środka kompensacyjnego częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w postaci zapłaty na rzecz osoby najbliższej pokrzywdzonemu –E. K. kwoty 3000 (trzech tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (art. 46§1 kk).

Wskazując na powyższe oskarżyciel publiczny wniósł o:

- 1) zmianę punktu 1 wyroku i uznanie oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia tj. występku z art. 177§1 i 2 kk i wymierzenie mu kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności na zasadzie art. 177§2 kk z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat tytułem próby na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk oraz zobowiązanie oskarżonego na zasadzie art. 72§1 pkt 4 kk do wykonywania pracy zarobkowej w okresie próby;
- 2) uchylenie punktu 2 wyroku, a w przypadku nie uwzględnienia wniosku o uchylenie punktu 2 wyroku i orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do prowadzenia których uprawnia kategoria C, na podstawie art. 42§1 kk;
- 3) orzeczenie na podstawie art. 46§1 kk środka kompensacyjnego częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz osoby najbliższej pokrzywdzonemu – E. K. kwoty 3000 (trzech tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
- 4) wyeliminowanie z uzasadnienia wyroku strona 7 (siódma) wers 9 (dziewiąty) wyrażenia „czyn oskarżonego był popełniony umyślnie” i przyjęcie w miejsce tego stwierdzenia: „czyn oskarżonego był popełniony nieumyślnie”.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania art. 170§1 pkt 5 kpk, poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy z pisma procesowego z dnia 4 stycznia 2017 oraz art. 201 kpk poprzez brak powołania biegłego celem wyjaśnienia sprzeczności w opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych, w sytuacji, gdy brak dopuszczenia wniosku obrony oraz powołania biegłego i wyjaśnienie spornych kwestii uniemożliwiło ustalenie prawidłowego stanu faktycznego i w rezultacie wpłynęło na skazanie oskarżonego,

II. obrazę przepisów postępowania art. 171§6 kpk, poprzez bezpodstawne uchylenie pytań obrońcy do biegłego podczas rozprawy w dniu 14 grudnia 2016, co miało wpływ na treść wyroku, gdyż podstawę ustaleń faktycznych prowadzących do skazania stanowiła opinia biegłego, która nie mogła być zweryfikowana przez obronę,

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i polegający:

- a) na braku ustalenia, że pokrzywdzony wystawał na prawy pas ruchu co najmniej na odległość 0,51 m,
- b) na błędnym ustaleniu, że wykazany alkohol u pokrzywdzonego był pochodzenia endogennego, spowodowanego rozkładem krwi,
- c) na błędnym ustaleniu, że prędkość pojazdu oskarżonego 83 km/h była prędkością niebezpieczną, podczas gdy z materiału dowodowego sprawy nie wynika taki wniosek, co w rezultacie wpłynęło na treść wyroku poprzez skazanie oskarżonego;

IV. obrazę przepisów prawa materialnego art. 42§2 kk, poprzez jego błędną subsumpcję w sytuacji, gdy z ustaleń faktycznych nie wynika, aby oskarżony w czasie popełnienia czynu był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia,

V. obrazę przepisów prawa materialnego art. 177§1 i 2 kk w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, poprzez zastosowanie powyższych przepisów, mimo, że ustalenia faktyczne nie pozwalały na ich zastosowanie,

z daleko posuniętej ostrożności procesowej, w przypadku braku uznania przez Sąd Okręgowy zasadności podniesionych zarzutów obrońca zarzucił:

VI. rażąco niewspółmierność kart 3 lat pozbawienia wolności z uwagi na nienależyte uwzględnienie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz warunków osobistych oskarżonego.

Wskazując na powyższe obrońca oskarżonego wniósł o:

- uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

ewentualnie

- uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie

- zmianę pkt. I zaskarżonego wyroku przez orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zgodnie propozycją złożoną na pierwszej rozprawie.

W odpowiedzi na apelację obrońcy, oskarżyciel publiczny podtrzymał swoje stanowisko.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego zasługiwała na całkowite uwzględnienie, zaś apelacja obrońcy oskarżonego zasługiwała na uwzględnienie tylko w zakresie kary orzeczonej przez Sąd I instancji.

Z treści apelacji oskarżyciela publicznego wynikało, że kwestionował, jako błędne między innymi ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, który przyjął, że oskarżony popełnił czyn umyślnie.

Wskazać należy, że błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Zarzut w tej materii wiąże się z zasadą prawdy i powinien być podnoszony, gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych, jakie legły u podstaw zastosowania materialnego prawa karnego oraz konsekwencji prawnych jego zastosowania. Gdy chodzi o błąd "dowolności" w dokonanych ustaleniach, to może on być wynikiem niepełnej znajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów, np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest jednak słuszny tylko wówczas, "gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania", nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (zob. wyrok SN z dnia 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1995, nr 9, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze "dowolności". Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58). Nie może więc sprowadzać się on jedynie do kwestionowania stanowiska sądu meriti czy polemiki z dokonanymi przez ten sąd ustaleniami, a skarżący powinien wskazywać na nieprawidłowości w rozumowaniu sądu przy dokonywaniu ustaleń, jako że sama możliwość przeciwstawienia dokonany ustaleniom odmiennego poglądu nie oznacza jeszcze, iż w sprawie dopuszczono się błędu w ustaleniach faktycznych (zob. np. wyrok SA w Krakowie z dnia 19 maja 2009 r., II AKa 73/09, KZS 2009, z. 9, poz. 52, czy wyrok SA w Łodzi z dnia 24 maja 2007 r., II AKa 70/07, Prok. i Pr.-wkl. 2008, nr 7-8, poz. 55; Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tomasz Grzegorzczak. Tom I, art. 1-467 – komentarz do art. 438, tezy: 10 i 11, LEX nr 429005).

Dodatkowo w odniesieniu do zarzutu oskarżyciela publicznego zważyć należy, że, jak wynika z judykatu Sądu Najwyższego, określone w art. 177§1 i 2 kk oba typy przestępstw są przestępstwami nieumyślnymi, gdyż z treści art. 177§1 kk wynika, że naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może nastąpić umyślnie lub nieumyślnie, natomiast

skutki czynu stanowiące jego ustawowe znamię i decydujące o zaistnieniu przestępstwa są objęte nieumyślnością. Podstawową przesłanką odpowiedzialności za przestępstwo nieumyślne jest naruszenie zasady ostrożności. Nie można bowiem przypisać nikomu popełnienia przestępstwa nieumyślnego, jeżeli działa on zgodnie z zasadami ostrożności wymaganej w danej sytuacji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014r., V KK 162/14, Legalis nr 1180517). W tej sprawie sąd pierwszej instancji przyjął, że oskarżony naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, co nie jest równoznaczne z przyjęciem umyślnego charakteru całego przestępstwa. Przestępstwo z art.177 kk jest zawsze przestępstwem nieumyślnym, czego sąd nie kwestionował.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu oskarżyciela publicznego, jak i obrońcy oskarżonego tj. zarzutu naruszenia prawa materialnego art. 42§2 kk poprzez jego zastosowanie zaznaczyć należy, że Sąd I instancji już w treści sporządzonego uzasadnienia wskazał, że orzekając w stosunku do oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym omyłkowo wskazał paragraf drugi zamiast pierwszego. Sąd odwoławczy uczynił zatem stosowną zmianę w tym zakresie. Podkreślić w tym miejscu należy, że ów środek karny, zgodnie z treścią art. 42§1 kk może być orzekany fakultatywnie. Sąd odwoławczy pragnie jedynie wskazać, że postępowanie oskarżonego podważa dotychczasowe zaufanie do niego jako do osoby bezpiecznie prowadzącej pojazd, świadcząc o tym, że jego uczestnictwo w ruchu w charakterze kierowcy nie daje jednak pełnej gwarancji bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a tym samym jednoznacznie przemawia za czasowym pozbawieniem go uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Przypomnieć należy, że ustalając wymiar w/w środka karnego, sąd powinien mieć na względzie głównie zagrożenie, jakie dla bezpieczeństwa w komunikacji powoduje zachowanie sprawcy przestępstwa. Obowiązek orzeczenia wobec sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, ściśle sprzęgnięty jest bowiem z celem, jaki zakaz ten ma realizować. Zdaniem Sądu odwoławczego, mając na względzie zarówno ogólne dyrektywy wymiary środków karnych, jak i funkcję prewencyjną zakazu prowadzenia pojazdów, orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do kierowania których wymagane jest prawo jazdy kat. C na okres trzech lat będzie wystarczające do osiągnięcia wobec oskarżonego celów ukarania. Dolegliwość wynikająca z orzeczonego środka karnego będzie adekwatna do wagi czynu oskarżonego.

Przechodząc do kolejnego zarzutu tj. rażącej niewspółmierności orzeczonej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności, zdaniem Sądu odwoławczego stwierdzić należy, iż jest on w pełni zasadny. Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których dążył do pomniejszenia własnej odpowiedzialności. Zdaniem Sądu Okręgowego, wymierzona oskarżonemu kara trzech lat pozbawienia wolności jest karą rażąco wygórowaną. Kara ta nie spełnia dyrektyw wymiaru kary opisanych w art. 53 kk. Zważyć należy, że skazany dotychczas był osobą niekaraną, mimo nieprzyznania się do popełnienia zarzucanego czynu, okazał skruchę, przeprosił pokrzywdzoną oraz zaoferował pomoc. Nie zmienia zapatrywania Sądu odwoławczego karalność oskarżonego mandatem karnym za przekroczenie prędkości, albowiem jest on kierowcą zawodowym i z uwagi na liczbę pokonywanych kilometrów jest narażony na zwiększoną kontrolę drogową. W ocenie Sądu Okręgowego, zasadne wobec oskarżonego było wymierzenie kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres trzech lat tytułem próby oraz zobowiązanie do wykonywania pracy zarobkowej. Sąd odwoławczy dokonał zmiany orzeczenia Sądu I instancji także i w tym zakresie.

Zdaniem Sądu odwoławczego, w myśl art. 46§2 kk konieczne było także orzeczenie na rzecz pokrzywdzonej nawiazki w wysokości 3.000 zł, czego Sąd I instancji nie uczynił.

Odnosząc się natomiast do zarzutów apelacyjnych obrońcy oskarżonego wskazać należy, że oprócz zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, pozostałe zarzuty okazały się bezzasadne.

Jeśli chodzi o zarzut bezpodstawnego oddalenia wniosku dowodowego obrońcy z dnia 4 stycznia 2017r. dotyczącego powołania biegłego celem wyjaśnienia sprzeczności w opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego dotyczących kamizelki odblaskowej, podkreślić należy, że Sąd I instancji słusznie oddalił ten wniosek. Z opinii ustnej biegłego z dnia 14 grudnia 2016 r. wynikało, że standard odzieży odblaskowej w postaci kamizelki, którą miał na sobie pokrzywdzony nie miał znaczenia w realiach niniejszej sprawy, z uwagi na to, że światła ostrzegawcze lawety miały większe natężenie,

które pochłaniało, przysłańało odbłask kamizelki. Poglądu skarżącego, jakoby w przedmiotowej sprawie zachodziła konieczność wydania kolejnej opinii przez innego biegłego nie sposób było podzielić. Zasięganie nowej opinii było w realiach przedmiotowej sprawy zbędne, gdyż pozyskana w sprawie opinia w pełni spełniała wymogi art. 201 kpk i nie była dotknięta żadnym z mankamentów, które jako przyczynę uzasadniająca potrzebę uzyskania kolejnej opinii wskazano w apelacji. Dodatkowo wskazać należy, że jeżeli opinia biegłego jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywująca dla stron, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2017r., III KK 421/16).

Nadto, całkowicie bezzasadny jest kolejny z zarzutów obrońcy oskarżonego, mianowicie naruszenie art. 171§6 kpk poprzez bezpodstawne uchylenie pytań obrońcy do biegłego podczas rozprawy w dniu 14 grudnia 2016r., co w konsekwencji uniemożliwiało weryfikację opinii przez obrońcę. W tym miejscu poczynić należy kilka uwag natury ogólnej. W piśmiennictwie wskazuje się na szereg cech, którym powinny odpowiadać pytania sformułowane na potrzeby przesłuchania uczestników procesu. Powinny one odnosić się do konkretnego zagadnienia oraz muszą być dokładne, jasne i zrozumiałe (Z. Czeczot, T. Tomaszewski, Kryminalistyka ogólna, Warszawa 1996, s. 118). Najdalej idącymi nieprawidłowościami w formułowaniu pytań są ich nieistotność oraz sugerujący charakter. Z tego względu art. 171§6 kpk obliguje organ do uchylenia zarówno pytań nieistotnych, jak i sugerujących. Należy dodać, że art. 370§4 kpk wymienia jeszcze trzecią kategorię pytań, a mianowicie pytań niestosownych z innych powodów niż wskazane w art. 171§6 kpk, wskazując jednocześnie, że przewodniczący składu uchyla takie pytania. W opinii Sądu odwoławczego, Sąd I instancji słusznie uchylił pytania zadane biegłemu z uwagi na fakt, iż biegł już odpowiedział na pytanie w trakcie wcześniejszego wyводу oraz z uwagi na to, że zostało ono skierowane do niewłaściwej osoby.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów obrońcy oskarżonego dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych, zważyć należy, że są one całkowicie bezzasadne. Stanowią one jedynie polemikę z prawidłowymi rozważaniami Sądu. Oskarżony był zobowiązany do zachowania szczególnej ostrożności, zatem brak ustalenia w jakiej odległości pokrzywdzony wystawał na prawy pas ruchu jest bez znaczenia. Pokrzywdzony nie był pieszym, którego poruszanie się po autostradzie jest zabronione, lecz był pracownikiem pojazdu specjalnego, któremu żadne przepisy nie zabraniają wchodzenia na jezdnię. Kolejny zarzut dotyczący błędnego ustalenia stanu faktycznego tj. ustaleniu, że wykazany u pokrzywdzonego alkohol był pochodzenia endogennego, również jest błędny. Jak wynika z opinii sądowo-lekarskiej (k.254-255), uznać należało, że stwierdzone we krwi pokrzywdzonego stężenie alkoholu etylowego było wynikiem wytworzenia się endogennego alkoholu etylowego, zaś pokrzywdzony w czasie zgonu był trzeźwy. Również twierdzenia dotyczące prędkości oskarżonego są błędne. Oskarżony jechał z prędkością 83 km/h, a więc już nieznacznie przekraczał dozwoloną prędkość tj. 80 km/h. Prędkość ta w powiązaniu z obecnością pojazdu specjalnego oraz jego pracownika na poboczu była niebezpieczna. Oskarżony winien liczyć się z tym, że w okolicy tego pojazdu mogą być osoby związane z obsługą tego pojazdu, a zatem winien zachować szczególną ostrożność. Z całą pewnością uznać także należy, że skazany naruszył zasady wynikające z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, nie zachowując należytej ostrożności przy wykonywaniu manewru wymijania.

Co do pozostałych zarzutów tożsamyh z zarzutami oskarżyciela publicznego, wskazać należy, że Sąd odwoławczy odnosił się już do nich we wcześniejszej części uzasadnienia.

Reasumując, wskazać należy, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy. Sąd Okręgowy doszedł jednak do przekonania, że apelacja oskarżyciela publicznego była zasadna w związku z czym dokonał stosownych zmian. Nie dopatrył się natomiast w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będące podstawą do uchylenia wyroku z urzędu.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 624 kpk w zw. z 634 kpk, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, albowiem przemawia za tym jego sytuacja materialna.